

Barátaim

Acs Károly

AZ ERŐSFOGÚ

*Csak mosolyog.
Csak a fogait látni.
Beszélhetsz, mondja,
Nekem van igazam.
És beszélek.
És mosolyog.
Neki van igaza.*

*Meg se rebben talán
Ha majd egyszer
Amikor már sokat beszéltem
Ököllet vágok
Arra a villogó részre
Ahol a mosolya lakik.
Meg se rebben.
Csak mosolyog.
És kettéroppannt
Erős fogával.*

A HIDEGSZEMŰ

*Fürödni járok hozzá.
Mert néha kell
A vacogás is.
Bevetem magam
Egyik szemébe.
Reccsen a jég.
Azután a másikba.
Befagy fölöttem.
És lemerülök.
Halálos kékség
Ejti rabul a karcsapásaim.
Jéghez koccan
Fogyó lélegzetem
Úveges buboréka.
És felbukom.
A didergő bőr
Boldog párával
Ünnepli a szabadulást.*

A MEZTELEN SZÍVŰ

*Ha észrevesz.
Szívesen bújnék
A süket föld
Függönye mögé.
Vagy a sápadt
Hazugságok kelyhébe.
Csak ne lássam
Azt a piros mocskot
Balfelől
Az ingmellén.
De észrevesz.
És megölel.
És érzem:
Nekem is nedves
Jobbfelől
Az ingmellem.
Nem merek odanézni.
Mert most benyúl
A belső zsebébe.
És előhúzza
Piros mocskos
Meztelen szívét.
Kezembe adja.
El kéne kapjam
A kezemet.
De akkor leesik.
Szürke piros mocskok
A földön.
Van szívem nekem is.*

1957.

Májusi szólam

Acs Károly

*Barátaim, legyünk ma mások!
Legyünk kora kapunyílások,
pattanó pántok, lehulló rácsok,
bármilyen furcsa: legyünk virágok!*

*Azám: virágok! Önzeledt kelyhek,
amint lassan csordúltig telnek.
Azok: virágok! Egy szál lehelet,
foszló szirmú füst, lágy földi felleg...*

*Virágok reggel: kacagó harmat,
virágok délben: kibomló hajzat,
virágok este: elnémult ajkak,
virágok éjjel: éppencsak vannak.*

*Virág-emberek, embervirágok,
sohasemvolt világra várók,
mi hódítjuk meg a világot —
barátaim, ne legyünk mások!*

1958.

Álom és emlék

Prológus

Ács Károly

*Én az álmokat sohasem szerettem;
az álom zsarnok: játszat, ámit, rémit,
és amikor már elhiszem meséit,
rámfú, s a nap elé hullok meredten.*

*Ezért is lettem költő: lázadásból,
úgy álmodni, ahogy magamnak tetszik
(csodálatos, buja virágba feslik,
mit a való józan lakatja pántolt).*

*Fárasztó ez is. Éj gyomrába szállva
kifejteni a hétköznapiok ércét,
aztán a rossz csapláros, a halál markába
szórni egy kortynyi silány feledésért.*

*Megszökni sem lehet. A szökevénynek
félelme sem övé, nemcsak az álma;
megy, s visszanéz rejtett reménnyel: hátha...
De minden lépés egy áruló vércsepp.*

*Marad: makacsul hordani a titkot,
bár börtön a nap s az éj kínzókamra.
Hogy ha a zord bíró, a kor, magamra
hagy végül, senki se mondhatta: így volt.*

*Vagy vallani. Mindegy, hogy mit. Az élet
a szavaktól nem lesz se szebb, se rútább.
Amit mondok: álmok és emlékek.
Mért nem elég ennyi, hogy elnémuljak?*

1954.

Kapcsolatok

Ács Károly

*Ember oldalán ember
Két jegy két közös sebbel
Emberrel szemben ember
Két seb egy közös jeggyel.*

1957.

Vers

Acs Károly

*A kemény valóság,
ha kimondom,
megsebzí a szót,
és nem tudom:
vérzek vagy verselek.*

*De most hó hullott,
s talán valahol
meghalt valaki.
Hó és halál:
jó, puha takaró.*

*A takaró semmi,
ha kimondom,
ringatja a szót,
de alóla
kiszivárog a vér.*

1953.

Párvers, hét év pilléreim

Acs Károly

I.

*Várj, még ne mondd
ki, hogy enyém vagy.
Almos, fagyott
sóhajok illant*

*zenéje búg
csókjaim alján.
Aki aludt,
riad így. Add rám*

*meleg kezed
egy kicsit, s így hagyd.
Nézz. A szemed.*

*süsse, s a csók
zihálja: itt vagy.
Kérlek, ne mondd...*

1952.

II.

*Most már ne mondd,
hogy elhagysz. Késő.
Sorsunk konok
kövét a véső*

*idő nagyon
egybefaragta.
Ha akarom,
se hagysz magamra,*

*ha akarod,
se ereszhetlek.
Csak én vagyok:*

*csókolj, vagy rettegj,
de kegyetlennek
ne mondj, ne mondj.*

1959.

Ahogy a tavasz akarja

Acs Károly

*A költő szürke folt
a szín pompás világban.
De ha a tavasz úgy akarja,
megcsillan ő is.
Mégiscsak jó,
hogy a gondos nap
mindenkit őriz.*

*Akár a kisgyerek
tündérvár homokdombján
csorgatom a dolgok csodalisztjét
a tenyeremben.
S mondom: világ
(pedig magamat
kifelejtettem).*

*Mégiscsak jó, hogy
a nap mindenkit őriz.
Leveszem a szemem a dolgokról
egy pillanatra.
Tükröm az ég,
hogyha a tavasz
úgy akarja.*

1954.